

הלוות ערב תחומי כימן כי תא

שנודריך, אבל אם לא היה עני ולא רוחק לא: ב זה שאמרנו שהקונה שביצה ברוחק מקומות שיתחזוק בוגה, לא שיצא מילך בשזה, אלא אפלו גורן קעילה לילך לאחיו מקום וילך שיצא ואפסה סקאר *עכטיוו טבר. הרי זה סתויק וגאה שביטה. וכל מקונה שביטה ברוחק מקומות לא נזכר לאמר 'שביתתי במקומות פלוני', אלא (ח) *בין שגמר בלבו והחויק בדרכ' כל שהיא, געה שבס שביטה, ואין צrisk לומר מי שיצא ברגלי' ועמד במקומות שקונה בו שביטה שאינו צrisk לומר במלום, *אלא בין שגמר בלבו, גה: ג 'אנשי' הער ששלחו אחר מעם לדוחל לעם ערוכם למקומות ברוחק והחויק ברכך והחויקו חבירו ולא הוליך ערוכם, הם לא געו שביטה באוטו מקומות, שחרי לא נגעה שם ערוכם. ואין להם להלך במדינכם אלא אלפים אמה לכל רוח. (ט) והוא געה שם ארוכם, שהרי הוא בא בדרך ונתקפן לשפתם שם והחויק בדרכו. לפיכך יש לו לילך לאחיו מקומות לפרק ולילך מפני אלפיים אמה לבב רוח:

תיא מִשְׁהָה בֵּיתוֹ בְּמִזְרָחׁ וַיַּמַּעֲלֶה הַעֲרֹב בְּמַעַרְבָּן, וְכֹו סְעִיף אֶחָד:

א אפי' שכונה (א) בפנוייה ביתו בשדה (ב) ואפר' לשלווחו לעורב לו נטען. אם כן (ב) הערוב

משנה ברורה

ולונגי, וכחחיק בזרקן, אף בעשר יכל לומר شبיחתי במקום
ולונגי, ומה שכתב איזו בחרוק בגונן שעננה קא ברוךן. בקר באר
המחלה דנטזקי בזרקן הקלו כאלו בא מפלש בזרקה, אך בבאו
לכלכה שהבאנו בית פעה פולקסם שטוטרין, אך בצעי לא הקלו
וומר شبיחתי במקום פלוני בשחווא בבריתו כי אם בשלחהזיך בבר
זרקן, ובכן פפק כתיה-אום: ב (ז) אין איזק לומר شبיחתי
במקום פלוני ויכו. ויש (ט) חולקין, רודא בטמי שיש לו שני
בחמים בשני חותמי-שבת. רהחים אקרין אף דהצערו חברן, מכל
מקום קהה יצחו לקנות שביטה כדי שייכל אחרך לילך לשם,
בלאו כי לא, ראמירין הנמלח הווא שלאל לילך לשם עיד,
(ט) אם לא שאמר פטרוש شبיחתי במקום פלוני נבי'ה ובית
איידן: (ח) פינון שצבר בלכו. לשם شبיחה: ג (ט) והוא קהה
שם ערוב ורב, עז מה שפָּרְבָּנוּ לאייל במאגר-הכטב: ב

(א) במנורח ביטוח בשונה, דצנה לונר, שותה בשורה במנורח ביטוח בשונה
 שקרש אלייו יומם: (ב) ואמרו לשלוחו. (ג) מכאן עוד יום: (ד) הערות
 וכו' איןנו יכולים ובשאך וככז. ובין (ג) וקדוש עלייו היום וחוק מעריב

שער הצעיר

(ב) רשיי ממונה, וכן כתוב נורווגית ורנישט"א, הזכיר בתקופה הנפוצה. בקב"ה בחייבת-air אוחז כל הפטוקים הוודקין זהה, וכך מחייב בפרט אקלט אללה;

בָּאָרֶב גְּנוּלָה

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבָות עֲרוּבִי תְּחוּמֵין סִימֵן תִּיא תִּיב תִּינ

כיאורים ומוספים

בריהה פסק השׁוֹעַ לְקַמֵּן (ס"י תִּיג ס"א) שיש ברירה בעידוב בין שהוא מדרבן, ובבן מדוע מחבירים עליו ואין אומרים שספקו להקל. תירץ הרעיק"א (שם ד"ה אולם יש לעין טובה) על פי דבריו התוטס' (ביבה ז, א ד"ה א"ב רידע) שהכל שספק דרבנן לקולא נאמר רוקא במקום שהkolא הוא רק לצד אחד של הספק, אבל במקומות טלשו נצדדי הספק יש לצד koloa או אפשר להקל, כיון שאין שני

שתי קולות הסותרות זו את זו.
ואף על פי שלגבי כפק אם נשוף העירוב קודם בין המשימות אומרים ספק דרבנן לקולא שקנה שביטה כפי חוסם עירובו, והר באפונו זה אם נכריע משפק שהעירוב פסול יוכל לכלת מובתו אלפיים לכל רוח וכעת יכול לכלת רק לצד עירובו ונמצא שיש צד koloa בכל אחר מצחוי הספק, תירץ הרעיק"א (שם) ששם הר' רעה לknutot עירוב במקומו ההאה, ולבזבז אין והוא המוראה שלא יכול לכלת לו לחוץ השניה בין שכך היהת לצנעה, ואודרכה, הקולא היא לתת לו כפי שرعاה שיכל לכלת מעמידו אלו פהים לכל רוח ונראה שם שהאריך בדבר).

[משניב ס'ק ב]

ואפלו בבנ"ע ירו אינן, אך לא בטכון לknutot שביטה אלא במקומות קערובין¹³.

(ג) ולעל (ס"י תה ס"ד) פסק הרמ"א שאב הניח עירוב חוץ לאלפיים אמה שאינו קונה, הרהו בחוקת ביתו יוסט ללבת מובתו אלפיים לב רוח, בין שבוראי דעתו שם לא יקונה לו העירוב ישאר בחוקת תחוב ביתו. ובטעם החילוק בתב בספר נתיבות שבת (פמ"ז הע' טט) על פי רבייה המהרא"א (ערובין ג, ב ד"ה רשי ב"ד) לימאו, שדוקא במקום שלא חל העירוב כלל אומרים שבוראי דעתו על ביתו, אבל בגין אחד מהערובין אלא שאין דעתו אינה.

והעורק החלון (ס"א) חילק, שכשוחות עירובו חוץ לאלפיים אמה מהמות טעות, דעתו לנו בחזאי שכשתתגלח חנותו ירצה את שביטה ביתו, אבל בגין אם ודע שאין בכך לknutot שתי שביתות ירצה באחת מלה, ואינו יכולות לדעת באיזו מלה יחרוף, ונמצא שטעהו אינה מועליה לטה לתת לו לשבייתה מבורות.

[משניב ס'ק ג]

ובכל אחד נאמר שפָא קָרֻובָּן שְׁבָגָנוּ קָנָה לו¹⁴.
(ד) ובב אמור עירובי הראשן יקנה לי לחזי היום למורה והעט יקנה לי בימיichi מהচי היום ואילך, כתוב הרעיק"א (זרוח מערבה ד ד"ה אתאן לידנא) שיש לדון שבאונן זה ישנה דינו ממי שנאר שבדורי בחוץ הימים למשוח ובחזיו העני למשרב שלא יוח ממוקמו. בין שכןן אפשר להעמידו בחוקת תחוב ביתו, ויתכן שש לא להכרע את תחומו כפי חזקה זו.

אכן כתוב, שהדבר תלוי במחלוקת הרמב"ב והרשבי"א כיצד יש להגוו בספק דרבנן כאשר הוחוק הדבר לאיסתו, שלדעת הרמב"ב גם בזה יש לפסק לקולא. ואם בן דון דין אין לטה לכלת אחר חזוקת תחום ביתו, שהר' כשם שיש להתריר לו את תחוב ביתו קר יש להתריר גם את תחום עירובו שהרי אינו עדיף עלי, ובין שתאת שניהם לא יהיה להתריר, על כן עלינו לאסור עליו את שניהם.

אבל לדעת הרשביה שבמקומות חזוקת איסתו אין דינים ספק דרבנן לקולא אלא הולכים אחר החזקה, אם כן לא נוכל לדון להתריר בתחים עירובי, ממש שכנגד זה עמודה חזוקת תחום ביתו, ומובילו בין שכןן צד להתריר לו לכלת למקומות עירובי, מותר הוא לביות,

המשך במילאים עמוד 43

סימן תיא

מי שהה ביתו במנורה ובמן קערוב במערב

[משניב ס'ק ג]

ונשין אמרים, ורק בא כסעם ממשום דהשליט פשען.
(ה) זו היא שיטת ריבית יהונתן מבואר בביבה ל' ר' ר' ומשאר. והאור וROUT (ח'יא סי' קס) הביא בשם הרשביש והראביה (ח'יא סי' שע' זע' ז) ראייה לפירוש זה, שהרי המשנה שירובין ס. א) הובירה דין זה דוקא בשליח זוכן הוא גם בשׁוֹעַ כאן, ומושמע שטעם הדין הוא מפני פשעת הדשלית, ואילו היה הוא עשרה כן, היה מפסיד גם את תחום ביתו.

[משניב שם]

יכול לומר לו למקומן שדורטך ולא לעזזקיין?

(ו) ומה ששנינו במדינתא (ערובין ג, ב, וכן פסק השׁוֹעַ ל'קמן סי' זע' סי' א). שאם אמר לשונם לערב עלייה ולא לעוזתית, ביארנו ממקומם ואין אומרים להם לתקוני שדרתין ולא לעוזתית והראביה (ח'יא סי' שע' זע' ז) שבעין שכל אחד ממתת תיקן לוי מה שעצתו לא פשען, או אפשר לומר לחקוני שדרתין. והאור שם פ"ז מהל' יירושין ה"ד פירש, שビון שירוג שמין שנוי שלדים ולא חשש להרונת ולומר לדם שלא יקלקל, יש להוכיח שعنנן להם רשות ישיעו אף שירצנו, וידכ' כדין.

ואף לפי הפירוש הראשון שבמשמעותו השחילוק הוא בין אם עומד בביתו בין אם בא בדרכ', מים מי שאמור לשונם לערב עליו הפטיד את שני החחות גם אם הוא עומד בביתו, ואני תשאי לו ממקומו [כמו שבtab החמשניב שם ס'ק ב]. וטעם החילוק ביאר הרשביה (שדי' החזרות סי' לט), שם כל שרוף טגענו שלדים נעשה בדין, אלא שאנו מוספקים איזה משנה נבת, וכן ביארנו רשותו שערב חוץ לזו ממקומו, אבל בגין שעשעה השליטה שלא כדין שעירוב חוץ לאלפיים אמה, נשאר המשלח בשביית ביתו.

סימן תיב

דין כחולך ערובי

[משניב ס'ק א]

רוצה לומר, לילך שחרירין פאן וערכבי קאנז.

(ז) בלומר, שאמר שיקנו שני העירובין בגין המשמשות, אלא שהאחד יתuil לחזוי היום הראשון למורה, והשני יתuil לחזוי היום השני למשרב. ובכמו שבtab החילוק א' (זרוח מערבה ד ד"ה אמן ניל'), אבל אין הכוונה שאמר שערובו הראשון יקנה בגין המשמשות עbor חזקו הראשון של היום, ובחזוי היום יקנה העירוב השני להוציא השמי של היום, כי באופן זה פשוט שرك העירוב הראשון, קנתה שהרי זמן קניתה העירוב הוא בגין המשמשות.

[משניב שם]

ונתנגן עליו שקרוי ז' ותקני זו¹⁵.

(ח) וכך על פי שככל הוא בדינו שספק עירוב להקל, מבואר בשׁוֹעַ לעיל (ס"י תה ס"ז) שאם נשוף העירוב ואנו מוספקים אם היה קיבב בין המשמשות, הר' וזה כשר, בין שספק עירוב כשר, וכן לעין

מילואים

הַלְבּוֹת עֲרוֹבִי תְּהוּמֵן סִימָן תֶּט

המישר מעמוד הכתוב

הגדול הזה אמר קודם שהקמן חנית. אולם הפעם (איי ס'יק טו) כתוב, שאמור לטענת רשיי יכול לנצח את העירוב על וורקיון אם בעל הבית יאמר שהיה לשם ערובה, וכך כתוב בחידושי ابو העזרו (לרכ' לא).

לאחר שהתקין היחס מועל, והינו שאמורית בעל הבית לאחר שכבר הפתה מונחת השובח כמו שקובעה ומונחה לשם עזרה, ובפרט אם בעל הבית יחש רצון היא מונחת, ובל מה שכתבטע שאין מעיל אמרית

החלבות ערובי תחומיין פיטן תיא תיב תא

המשר מטעוד רעה

[משנ'ב שם] דכשונין ערוב משלו בשביל כלם אריך לרוב מתחלה עליינו

משום שאחר שנאסר עלינו לילך למקום עירובו יש ורק ספק אחד אב מהדור הוא לביון או אסור לאכמי, ולענין זה והודאי נאמר ספק דרבנן לקולא זולחה נחלקו בזה החשיך והברית, שדעת השיך (כללו ספק ספיקא את ב') שענוקים שאין אמרים ספק דרבנן לקולא נגד חיקת איסיות ההפrixה (שם) חלק ג'.

2) והמניע עיור בוצרה הרם לבונה שבתו, ובכל שבט הולכים
אנשים אחרים, והוא לוכת להם ורק למשך זמן קצר בין לשבח זו
מלבד ובמוצאי שבת וחזר העודב להורות שלן, כדי שיוכל בשפט
הבאיה להקנות את העודב לאחרים, כתוב בשורת שבת הלו (ח' ס'
מד ס' א') שעולקו האחורים בעוקר הדין אם צירק העודב להוית
של בבן גמו, שהעשי אלמוניים (ט' שפו ס' קב' ב') כתוב שצירק לננות
את העודב בקיון גנוו, ואילו החעם שאללה (ס' קלב עמי' ז') כרב
שאן צירק שתהיה הפת של בבן גמו גוף ופירות, אלא די בכך שיש
שאנן צירק שתהיה הפת של בבן גמו גוף ופירות, אלא די בכך שיש

ולכארה לפי טומו של הערך השלון שהובא בהערה הקורמת, היה לט' לומר שיקנה על כל בנים את חום ביתה, בין שבוראי אם היהת מתגללה הטעות היהת דעתו לknoot את שכיתת ביתו. אבל לפ' עט' והמරש'א אית' קונה את חום ביתו, שכן לאחר מן העזרבן תל' אלא שאין את יודעיםஇז'ה מהם, אך לומר שדעתו על חום ביתו.

ול' בנות על-לא זיכר אוֹהֶן לְעַבֵּד עָלֵינוּ אֲמִתִּים אֲמִתִּים
וכותב השבט הלווי שם, שיש לך לפני הרעה שעריך שייהי העירוב
קנוי בקנין גבורה, האם וו' שיקנה קנין לומן, או שעריך לקנעת קנן
לשולם, ואם כן בשמהך לאחר ציריך המוכה לחזר ולזוכות על זיד
מעשה קנן כדי ששוב יוזהה שלן, והביאו שנחלהך בזה הפוטקסם.
אבל לפני סברת ההעמק שאלה שאין ציריך קנן גמור, ודאי שם
בחזרתו אינו ציריך לחזר ולזוכות על זיד מעשה קנן, ובשיות
שבט הלווי שם נונה להכריע לעמעה שאין ציריך לקנות את העירוב
בקנן לשולם, והמודכה אינו ציריך לחזר ולזוכת בו על זיד מעשה

השנה, צרר לזרעיק קרוב השבת הראשונה שכיר מנהג העיר.

סימן תיג

דין המערב לרבים

והעיצה למשה כתוב בשורת חתם סופר (שם), שהמנגה בפרקופרט לגדיה הבית של TABLET, שיש בה הרבה שימוש של שיטי סעודות בתבלין, שיטוטו לכל הולכים.

ח' **הלכות ערבי תחותמי סימן בטן**

המשר צעפוד 55B

12) והטעם שאין אומרים בה זה עד שתתאבלו באיסור תאבלן בחריה, ויאסר ללבת מוחמת הספק כיוון דבר שיש לו מתיירץ שנאסר מספק גם באיסור מרובנן, כתוב הרקע"א (ירוש וחוותה מערכה ד ד"ה ונבה הוה מקומות) לדין, שדבר שיש לו מתיירץ לא נאמר אלא בדבר שאפשר לעשותתו רק בסע אחת, כגון אפלת דבר שהזום יש ספק אם מותר לאוכלנו ומחר מודאי מותה, שאומרים לאדם עד שתתאבלו באיסור המכתר למחר ואוכל אותו בבדוח, אבל מעשה שאפשר לעשותתו בס היותו וגם מחר, כמו הליכת מקום שהוא רוחך יותר מפאלפים, איתו הנחשב דבר שיש לו מתיירץ. אלום בחידושו לש�יע (אורח סי' שח ס"ג) נזכיר, שגם במעשה שאפשר לעשותו גם בשבת וגם אחר השבת כגון טלטל מוקעה, נאמר הכלל של דבר שיש לו מתיירץ, ובכילהיל (שם ד"ה מבعد יומי) העתק דבריו [וכן] משמעו לאותה בביה מאייר (סי' תרנוף סי') במנויים שם עם הרקע"א). וראה עוד מה שכתנו בביהיל לעלי טי' שה שט דיה מבعد יום בעניין זה.

(10) ואם יפק ביו אם עדין הוא בין השימושות או שהוא כברليلת כתבת ביהיל' לעיל (Sci רס ס"א דיח ערביה) לענין הרכבה שודאי לא

יביך, ולענין אם מטייל העורב נטה להחומר. [משועך שם]
 מושום דאסטר פַּתְחָמִין הָוֹא [ר' בְּנֵי].
 11) ואה שיש לאסטור תחומיין אסמכאתה מן התורה זכמו ענברא לעיל סיק ח'. ומיצינו בכמה מקומות USCISH אסמכאתה השובה לדין דרבנן רושע דין תורה ואין מקלים בו בספקות, כתוב הפמי'ג' פטיחה כוללת ח'יא אוט בא) שמחיהל תקנת תחומיין החנו רבנן לחקל בית, מבואר במשנה (יעובך נח, ב') שאפילו עבר ושפח גנומים לומדר עד בגין תחומי שבת, לפי שלא אמרו הכהנים את הדבר להחמיר אלא להקל ווקשה על דבריו עצמוני, שבמקרה (שבת לד, א) משמע, שהחטעם שמועל עירוב בין השימושות הוא מושם הדין הרגיל של ספיקא דרבנן לסת' לא.

חלבות ערובי תחומיין סיפון תיא תיב תיג

תיבר דין החולק עירובו, ובו סעיף אחד:

א ערך תני הימים הראשונים לרימות אפסון ובהשבי לירוט דרום, שטעה (א) והיה סביר שאפשר לעשות כן, באו שאמור לשעים יערבו אלו', אך ערבית עליון לאפסון ואחד לדרום, אם הגיון כל אחד ערובו בסוף אלףים (ב) לא בזווית ממקומו, שאין ידוע איזה ערוב קנה לו, ואם לא בנתנו בערובים בסוף אלפיים. תוליך מה שאפשר לו לילך כנראה שיבחים. בצד, בתן כל אחד ערובו לסוף אלף מertino. (ג) יש לו אלף אפסה מertino לכל אחד מערובים: גמן אחד למונחה לסוף אלף ומשני לערוב לסוף חמיש מאות, הולך לערוב אלף מכמה מה ששירת לו הערוב שבעמונח, ולמונחו אלף וחמש מאות מכמה מה שישיר לו הערוב שבעמרב:

תיג' דין המערב לרביים, יבו סעיף אחד:

א *המִעֵרֶב (א) לְבָבִים מַשְׁלֹו, אָוֹמֵר 'הָרִי עֲרוֹב זוּ בְשִׁבְיל כָּל בְּנֵי הַעִיר', זֶובְלֶד שִׁיחָא בּוּ (ב) מִזּוֹן שְׂתִּי
כְּעֻדּוֹת (ב) (ג) *לְכָל אֶחָד, וְכָל מֵשְׁרָצָה יִסְמַךְ עַלְיוֹן, זֶוְאָרִיךְ לְזַבּוֹת לְהָם עַלְיָדִי אַחֲרֵי קְרָאוֹי
נִמְרוֹא יְכָבֵד וְכָבֵד
תְּפִלָּה

(ט) ונשארא. עין סימן זה ס"ר דואפלו הרים בזעמו הוין לאלאפים דיש לו (ט) לבל. לעציל סימן ששח ס"ה: סטב דובי צ"ח וכו' שס דיב"ה בדורות טני שבסובית בוטן עין צ"ט:

פָּאֹר הַלְּבָה

וְאַתָּה דֹּוחָה לְסִינָן תְּפִילָל לְעֵנָן שֶׁן, רְשָׁשׁ סְלָא בָּא בְּדָרְךָ וְקַוָּה שְׂכִיחָה
מִפְּלָא בְּמִקְומָיו שֶׁהָא שְׁוֹבֵט, לאָפָרְקִי בְּגַעֲהָה שְׁהָא עַמְּדָה בְּעֵירָה וְרוּחָה לְפִיה
זְלָלָנוּ בְּעֵירָה אֲלָא שְׁכִיחָה בְּעֵדָן שְׁכָחָה עַל נְתָדוֹתָם, פְּעָמִין שְׁלָמָן לְקַנְתָּה שָׁם
שְׁבִתָּה, וְפֶשֶׁן:

* **כַּפְעָרָב לְנוּבִים וּכְרֹאָה.** עַצְן בְּפֶרְקָהָדָם שַׁקְבָּת וְדַלְשַׁקְבָּת לְאַוְרְבִּירְחוֹמָן אֵין
אָרוֹךְ לְנִבְיָם בְּכַלְיָה אַסְרָה. פָּלָל, דָּבְרָבָבִיס פָּרָק וְמַהֲבָלָת צַוְּעָד
מַכְאָר לְהַפְּכוֹת: * לְכָל אַחֲרָה. אַשְׁשָׁת דָּבָרָל אֵין לוֹ קַזְוָן שְׂאָר שְׂאָרוֹת לְכָל
הַעֲדֵי לְכָל מִקְמָתוֹ גַּם־כַּן יַזְלֵל לְעָרָבָה אֲךָ שְׁאָר שְׁאָר אַבְּיָהוּ לְעַזְבָּה בְּשַׁכְּלִי

ירף ח במשמעות ברוינה. אולם דכשעטמן ערובה ממשלו בעוביל כלט מזון שמי סעודות. ואפליו בלפקון למזון שמי סעודות פאי. ימצאות רבעמיזן שמי סעודות לכלט ספי. (6) דשם העריך

משה ברנוב

זרור מאלפים, ונכזב שאינו יכול לילך ולטלו, וכinden דאיינו עוזוב, מפלי'א נשאר על שביתת ביתו. ולא כדי לסתון תט פעני'יא ראמריין לא יוזו ממקומו, דהיינו קינה בא בדרכו ולא נימא לה רלאני שבייה במקומו, אבל עופר בתיו או בחתום ביתו, ועוד יזכיר לא דלאני שביתה בבתיו בשאנן עירבו ערבית. ומש אומרים, לרבקה הטע משיש רתשליט פעני'), שביתת קערוב בחוץ לאחחים מהמשלחן, וכך לומר לו למקוני שודרין ולא לעזומין², והוא לה קאלאו לא ערב בבל, ולטעם זה, אף אם קינה בדרכו, בכהאי גונא צב'ן לא הפסיק שביתה קעומו שבייה בטה בנט שקדש סיום, ונראה רלוות קצף (א) יש לספוך על זה להקלל: (ר) קינה שביטה וכיו'.

שבדי השם שליחתו והשבר לו האליפות נשכח.

א (א) וְהַחֵד סָבּוֹר שֶׁאָפְשָׁר וּכְזוֹ. רֹצֶחֶת לִילֵּךְ שְׁחוּרִות
בָּאָן וּרְכִיבָּת בָּאָן), אֲכֵל בָּאָמָת אֵין עַזְוב לְחַצֵּי שְׁבָט, וְכֵן
שְׁהָאָה הַנִּיתָה בְּשֵׁנִי קְדוּמָה וְזָהָב לְשִׁפְתָּחָן, וְקָאתָה הָאָה דְּקָמָה
לוֹ וְאַנְתָּנוּ יְוָעֵד אַירְזָוּן קִיא, נְוַתְּרֵן עַלְיוֹן חַמְרִי טַהַרְבִּי זָוָעָבָן
(ב) לֹא יוֹזֵוּ מְקַמּוֹנוֹ. מִבְּתוּנוֹ, וְאַפְלָוֹ פְּבָנִיעָצְרוֹ אַתָּה, דָּהָא לֹא
נְהַפְּכוּ לְקָנוֹת שְׁבִיתָה אַלְאָ באַמְקּוֹת כְּעַרְבִּיכְוָן וְאַנְתָּנוּ יְוָעֵד אַירְזָוּן
גְּנִיה, וְעַלְבָּן עַזְבֵּל הַדָּרָום מְפַסְּדוֹ אַלְפִים שֶׁל צְפָן עַזְרָוב הַצְּפָן
מְפַסְּדוֹ אַלְפִים שֶׁל דָּרָום: (ג) יְשָׁוֹ לֹי אַלְפִּי אַפְּתָה וְכָבוֹר. דְּמַהְדָּה
נְפַשְׁעָר מְאִיזוֹ עַזְרָוב שְׁקָנָה יְשָׁוֹ לֹי אַלְפִים אַפְּתָה, וְבָאָן אֵין מְאַרְבָּב זָה
לְעַזְרָוב זָה אַלְאָ אַלְפִים, חַווֹז לְהַעֲרָבִין אַנְתָּנוּ יְכּוֹל לְלִכְתָּב אַפְלָוֹ
פְּסִיעָה אַחַת, דְּכַלְלָא אַסְדָּר נְאַפְרֵד שְׁפָאָה כְּעַרְבָּוב שְׁגַנְגָּדוֹ קָנָה לוֹעָבָן
וְכָלָב פָּאוֹ דְּאַלְפִים:

א (א) לרומים משלו, אורה מדורן סטראטג. וכן בנתנו כל אחד בפני עצמו, קשומנות אחד בשכילים ציריך לומר בשעה שטיפחיה, שהוא מאמין לשם ערוב לכל בני העירו, וכודלעיל בסיקון הת ארוך לזכות מתחילה על-ידי אונרו בשכילים קנים שמניחו: (ב) וכודלעיל בסיקון הת טעיף ו: (ג) לביל אחד. ולא רמי לע

שער הצעין

(ג) שוגם דעתך רב אחותי גאון ורבעני טומיאל בן נחיהני פרנגו יונען, וכן קראבן' שטמחייד מס'ין בפהית (ב' עצמוני חוץ למחות, על-ברוחך דרבינא לך שם'ין פטסע רבעט זונען: (ה) פאי' ווועסטעט-שבט וברגייזער: